

לנשים: פסג' דיונגוף 101, תל-אביב טל' 233350
המכון המיוחד לפאות גברים:
 רחוב גנסין 7, תל-אביב (מול קולנוע הוד), טלפון 246924

פאות אינדיז

הם נעלמו כליל...
 לאחר הטיפול בשיטה חדשה ויסודית אצל הקוסמטיקאית המדופלמת-אקדמאית **אנילי**
 ת"א, רח' פינסקר 4, טל. 55690 (15.30-18; 10-13) יום ו' 10-13

פה היו פצעי בנרות...

פרסום צימט

שינוי כתובת —

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש לחודיע על-כך שבועיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

ובעיקר את הכוונות המפלגתיות הוציא ל-אור את ספרו השני. הפעם על קורות לילה אחד במיפעל האשגל בסדום, עיר-מיקלט, האוספת אליה סיפוסים משונים מכל קצות עולם. מעניין.

*** מקורו של מעשה האמנות.**
 (מרטין היידגר: הוצאת דביר) הגל אמר ש-לאנושות אין צורך באמנות, והנאציזם הלך בעקבותיו. "האם באמת זקוקים אנו ל-אמנות?" שואל היידגר (79), הפילוסוף ה-גרמני הנודע, מורו של סארטר, "האמנות מגלה לאדם את תמצית האמת שמאחורי החיים. האמת הזאת, ברגע שהיא קיימת באמנות, נילוה אליה גם היופי, והאדם תור-פס את היופי הזה בחושים, ותפיסה זו היא החוויה של קבלת האמנות וגם של יצירת האמנות." האם אפשר יהיה אי-פעם לתת את האמת הנסתרת הזאת לא דרך ה-אמנות? להיידגר אין תשובה על כך. הספר, בתרגומו העברי של שלמה צמח, הוא בלתי-קריא לחלוטין. צריך ללמוד אותו. ברצינות, ובהתעמקות. מי שיעשה זאת יזכה לחוויה.

אות, כלי בית ישנים, קרעי בד, מחבר אותם יחד וקורא לזה תמונה. זוהי אמנות הקולאז' והאסאמבלאז'. ומי שתושב שאין זו אמנות, יכול ללכת לראות את התערוכה המתקיימת עכשיו בביתן אגודת הציירים בתל-אביב. **מרסל יאנקו** עושה דברים מקסימים בעזרת ציורי שמן, שאליהם הוא מוסיף עלים, ושקים. על נוף שקט של **ישראל פלדי** שט ירח העשוי ממטבע של חצי לירה, מיבנים יבשים של **גד ארדמן** מורכבים מצינורות וגלגלים. ועוד ועוד. תערוכה מרתקת של ציירים בני ה-מאה הזאת, כאמצעים בני המאה הזאת.

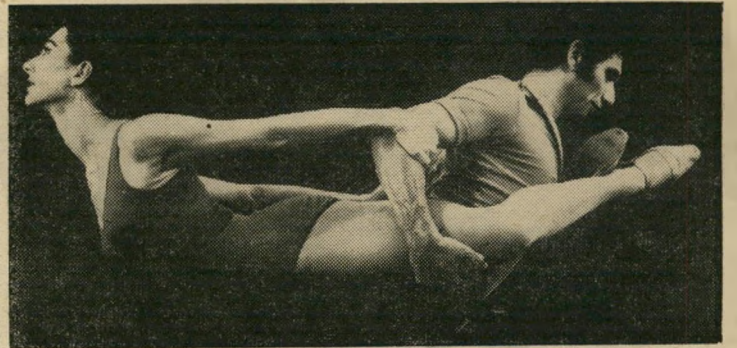
ספרים

*** עמדת הערבים בסיכמוך ישראלי-ערבי** (יהושפט הרכבא, הוצאת דביר). המחבר מגיע למסקנה כי אין סיכוי לחיסול הסיכנוך הישראלי-ערבי. לאחר מחקר מדעי

מחול

***** להקת בתי-שבע** (בתוכניתה החדשה) קהל אוהבי הריקוד בארץ הוא שגן. אך גם אנשים שאינם אוהבים ריקוד יתחילו לאהוב אמנות זו, לאחר ביקור בהופעה החדשה של הלהקה.

יש לה נערת יפות, וקדונים ורקדניות בעלי כושר טכני מעולה וכוריאוגרפיה רבת-צורות וגוונים. בתוכנית: קטע הנקרא "שעשועי מלאכים", המבטא את השימחה ו-העליצות, יחד עם רגעי העצבות של אהבה חדשה, ולא חסרים כמובן גם קטעיט

אירוטיים. קטע ארוך יותר הנקרא "תחנות ומיפגשים", המתאר הזוי של חברות צעירים בימינו, ריקודים, התעסקויות ותיגרנות, מוסיקת-ג'ז משוחרת בפופ, וקטעי ריקוד שיזכירו להזינות את ריקודי **סיפור הפרברים**, אך המבינים יתו בריקוד יבחינו בעושר ובעומק של ריקוד זה. כן מעלה הלהקה לסירוגין קטעים נוספים: "לא לדעת צלילים", שהוא סיפור האגדה על נסיונם של דיאלוס ובנו אקרוס לברוח בעזרת כנפיים. "הצאצאית" — המשך סיפורה של אמא קוראוי של ברבט, ו"תפוס את הזוהר הלוהט", איאפשר שלא לציין את ריקודם הנפלא של רינה שיינפלד, משה אפרתי ורחמים רון.

מקף, שכלל סקירה של עשרות ספרים ער-ביים, מאות מאמרים וכמות דומה של שי-דורי רדיו מארצות-ערב, מגיע האלוף (מיל) למסקנה שאדם בשוק יכול להגיע אליה בלי כל אלה.

*** תצפית אל מעבר לרחוב**
 (הוצאת ארליך; הוצאת מסדה) 13 סיפורים של מחבר צעיר, שנחנך בחושראית דק ובי-רגישות בלתי-רגילה. סיפורי-אהבה של צעיר תל-אביבי, מישחקי ילדים על חוף הירקון, רישום של דמויות בלישכת-העבודה, תיאור מותו של מר אלמגור כפי שהוא מסופר בידי המת עצמו, וסיפורים קצרים נוספים. לשון עשירה, המציירת מצבים ומתארת רג-שות אך חסרה עוצמה רעיונית.

*** אספקדריות** (ישראל כהן; הוצאת מסדה). "טועים אלה הרואים את הביקורת כמדע. הביקורת היא אמנות." טוען כהן, צורך עיתון מע"י הפועל הצעיר. בספר שי-הוא קובץ-שימות על סופרים, ביקורות על ספרים ומאמרים על ספרות.

*** שוך באהבה** (דבורה עומר; הר-צאת מסדה) חליפת מכתבים בין מיכל ה-חיפאית בת ה-15 ואורי תל-אביבי בן ה-16 על בעיות גילם: תנועת הגורע, החיפוי-שיות, מורים ולימודים, בעיות אקטואליות כמו מלחמת ששת-הימים, חברים, וכמובן גם אהבה בתולית. אוסף של מכתבים שהת-פרסמו בעיתון-נוער במשך שנת 1967, והי-מיועד לבני גילם של המתכתבים.

*** אנשי סדום** (אהוד בן-עזר; הוצי-את עם עובד, הספריה לעם) מחבר המח-צבה, שתיאר את הוויה-החיים בעיירת עולים,

את כי אולי לא לזו שהיידגר התכוון אליה. *** מדינה זה לא צחק** (קאריק-טורות מאת יוסף בס; הוצאת אש). הרבה קאריקטורות חוזרות על עצמן, בעיקר אלה העוסקות בנג'וריון. יש כמה מהן שאינן מצחיקות: זוג יוצא מההצגה של מרתה גראהם והאשה אומרת לבעלה: "בריקודים לא הבנתי הרבה. העיקר שכולם ראו אותי." כמה קאריקטורות מצויינות, כמו זו ש-צויירה בשנת 1959, כשמשה שרת סירב לקבל את תפקיד יושב-ראש הכנסת: רואים

את בנג'וריון רודף אחרי משה שרת עם פטיש ביד, ואומר לו: "אל תפחד, אני רק רוצה לתת לך את הפטיש." ספר מעניין, עשירים שנות המדינה, שצוירו על-ידי ה-אדריכל, שהיה בזמן הזה הקאריקטוריסט של עיתון הארץ, בנג'וריוניסט, דיניסט ו-שונא-ערבים מובהק.

את בנג'וריון רודף אחרי משה שרת עם פטיש ביד, ואומר לו: "אל תפחד, אני רק רוצה לתת לך את הפטיש." ספר מעניין, עשירים שנות המדינה, שצוירו על-ידי ה-אדריכל, שהיה בזמן הזה הקאריקטוריסט של עיתון הארץ, בנג'וריוניסט, דיניסט ו-שונא-ערבים מובהק.

את בנג'וריון רודף אחרי משה שרת עם פטיש ביד, ואומר לו: "אל תפחד, אני רק רוצה לתת לך את הפטיש." ספר מעניין, עשירים שנות המדינה, שצוירו על-ידי ה-אדריכל, שהיה בזמן הזה הקאריקטוריסט של עיתון הארץ, בנג'וריוניסט, דיניסט ו-שונא-ערבים מובהק.